

Illustreret Tidende.

Nr. 58.]

Udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 4. November 1860.

2 Kdr. Kvartalet.

[2det Bind.

Indhold.

Louis Adolph Thiers. — Ugens Politik. — Kalmar Slot. — Kongens Rejse til Jagerpræis. — Stræfregatten „Sjælland“. — Det fattede Guus af Beatus Dødt (Sluttet). — Meddelelser af blandedt Indhold.

Louis Adolph Thiers.

Paa den Tid, da der endnu herskede Frihed i Frankrig, — og den Tid ligger ikke langt tilbage, det er kun en halv Sænes Aar siden, — saae man ofte, naar man traadte ind i Deputeretkammeret i et Dieblis, naar en eller anden afgjørende parlamentarisk Turnering skulde finde Sted, en lille Mand med et stort Hoved, men med livlige, bevægelige, udtryksfulde og originale Træk bestige Talerstolen, og det skete aldrig, uden at man i Forveien hørte den forventningsfulde Surren i Forsamlingen, der bebudede, at en Taler af første Rang har forlangt Ordet. Gennem et Par umaadelige store Briller lod han sit skarpe, stikkende Blik svæve hen over Forsamlingen; et fint, sarkastisk Smil spillede stæbe paa hans Læber, og naar han opløste sin Stemme, følte man sig i Begyndelsen næsten fristet til at holde sig for Dreene, saa stærk og stingrende var den. Men denne nanjeelige Mand, hvis Sprog ikke engang var fuldstændig reent, thi det røbede tydeligt, at han var født i en Provindsby, hørte dog til Datidens mest fremragende Statsmand og anseede Talere, det var Thiers, til hvem man steds lyttede med Opmærksomhed, og hvis klare og tydelige Ord, der altid holdt Skridt med Tanten og opmarcherede saa velordnede som et Regiment Soldater, som oftest vakte den mest jublende Begeistring. Og naar man betænker, at denne Mand, een af de berømteste Historikere og mest indflydelsesrige Journalister, der har svunget sig op til Minister og Conseilpræsident, hverken er udgaaet af en fornem Familie eller har haft mægtige Venner og Beskyttere, at Naturen ikke har begavet ham med et indtagende Bæsen, men kun med et stort Genie og med en maafke ligesaa stor Uegjerrighed, saa maa man erkjende, at om han end har haft Held med sig, saa er han dog, som Cormenin siger, „ikke bleven vugget paa en Hertuginde Skjød, da han kom til Verden;“ han er sin egen Lykkes Staber, og han har udfølet en sjelden Charakterstyrke for at svinge sig saaledes i Veiret.

Louis Adolph Thiers er født i Marseille den 16de April 1797. Hans Fader var Smed, men paa Modreneside er han beslagtet med den fortræffelige Digter André Chenier. Da Universitetet blev reorganiseret, fik den unge Thiers et Stipendium, der satte ham istand til at fortsætte sine Studier, og allerede i sit atten Aar hørte han de juridiske Forelæsninger i Aix. Her gjorde han Bekjendtskab med den senere saa berømte Historikere Mignet, med hvem han indgik et Venstabs, som Aarene ikke have formaaet at fjølne. De to unge Mennesker lysselsatte sig kun saameget med Juraen, som de netop behøvede for at tage Examen, men de studerede lidensabeligt

Æsthetik, Filosofi, Historie og Politik, og Thiers, der alt ved Universitetet spillede en Partileders Rolle og vovede at opponere mod Regjeringen under Restaurationen, var ikke velanset hos Professorerne, men hans Kamerater forgubede ham derimod. I Aix vandt han ifølge „Galerie des Contemporains Illustres“ den for Veltalenhed udsatte Prisbelønning paa en ret eiendommelig Maade. Der skulde holdes en Lovtale over Bauvargues, og den af Thiers skrevne Afhandling vandt Professorernes Bisat. Men uheldigvis var det blevet bekjendt, at han var Forfatteren, og hellere end at tilkjende denne lille Jacobiner Prisen, opsatte de lærde Medlemmer af Facultetet Concursern til det følgende Aar. Thiers fremslagde atter sit Manuskript; men imidlertid var der fra Paris bleven indsendt en Afhandling, som fordunklede alle de andre, og som man ilede med at tilkjende Prisen, medens Thiers' Arbejde dog vandt en hæderlig Omtale. Man vil let kunne forestille sig Professorernes ubehagelige Overraskelse, da de

opbagede, at Seirherren ikke var nogen anden, end Thiers selv, der havde behandlet sit Emne fra et andet Standpunkt og sendt det til Paris, hvorfra det rensfretvet atter blev sendt tilbage til Aix, og som saaledes baade havde vundet Prisen for den ene Afhandling og en hæderlig Omtale for den anden.

Da Thiers havde taget den juridiske Embedsexamen, optraadte han i nogen Tid som Advocat ved Tomstolen i Aix; men da Livet i en ubetydelig Provindsby ikke tilfredsstillede ham, drog han tilligemed Mignet til Paris for at søge sin Lykke. Rige paa Talenter og Forhaabninger, men fattige paa Penge indtraf de to Venner i Hovedstaden. Begyndelsen var ingenlunde glimrende; Løve-Weimar bestrider i „Hommes d'Etat de France et d'Angleterre“ sit Besøg hos dem paa følgende Maade: „For mange Aar siden besteg jeg for første Gang de utallige Trappetrin, der førte op til Dvisten i et mørkt Logishuus, som laae i et af Paris' mest befolkede og stænde Kvartaler. En lille Commode, en smal Seng, to Stole og et brøstfældigt Bord udgjorde hele Meublementet.“ Saaledes var den af den tilkommende Conseilpræsident beboede Leilighed. Men den fattige, ubekjendte Advocat spillede ikke Tiden med at lægge Hænderne i Skjød og vente paa Lykken, han opsigte den selv, og den lunefulde Gudinde lod sig ogsaa gribe i Flugten af ham. Det var i Aaret 1823 under Villèles Ministerium; den udmærkede Taler Manuel var nylig paa en voldsom Maade bleven kastet ud af Deputeretkammeret, og den foregaaende Dags politiske Martyr blev en Magt den følgende Dag. Thiers saae siebtikkelig, hvilken Rolle han, den ærgjerrige Plebeier, kunde spille under en aristokratisk Regjering; han gik lige til Manuel, der modtog ham godt, gjorde ham bekjendt med Lafitte og forskaffede ham en Plads som Medarbejder af „Le Constitutionnel“, der paa den Tid stod i stor Anseelse. Stillingen var god, og Thiers forstod at benytte den; begavet med et sjeldent polemisk Talent tilbrog han sig snart Opmærksomhed ved sine energiske og dristige Artikler, og den unge Journalist blev indført i Oppositionens mest glimrende Selskabsale, hos Lafitte, hos Casimir Périer, hos Baron Louis, Datidens første Statsoekonom, hvis Elev han blev, ja endog hos Talleyrand, som ikke pleiede Omgang med Alle og Embær, men som snart opbagede hans glimrende Egenstaber. Thiers, der tænker uden Anstregelse, der producerer uden at slappes, der aldrig fjender til Træthed og paa hvem Ideerne strømme ind med ustandselig Hurtighed, havde ikke blot Tid til at tilfredsstille Dagspressens Fordringer, at besøge Selskabsalene, at tale meget og være en opmærksom Tilhører; men begavet med en vidunderlig Hulommelse og Opfattelsesøve tilegnede han sig Frugten af sine Samtaler med Deeltagerne i Revolutionens store Drama. Thiers udsurgte alle de gamle, endnu levende Medlemmer af den konstituerende Forsamling, den lovgivende Forsamling, Conventet og Tribunalet, Girondister, Jacobinere, Keiserdømmets gamle Generaler, Armeeleverandører, Diplomater og Finantsmænd; derpaa gik han hjem, sammenlignede det saaledes erhvervede Stof med Moniteuren og søiede en ny Side til det herlige Værk: „Den franske

Louis Adolph Thiers.